

se obhájce obžalovaného při této příležitosti z téhož důvodu také proti přečtení četnického oznámení, pokud obsahuje vylíčení údajů učiněných Františkem a Annou M-ovými před strážmistrem Š-ou. Sborový soud porotní zamítl však návrh na upuštění od výslechu svědka Š-y o oněch okolnostech a na upuštění od přečtení oné části řečeného četnického oznámení v prohlášení obhájcově obsažený, s odůvodněním, že právní dobrodiní § 152 tr. ř. přísluší jen osobám v tomto ustanovení zákona uvedeným a vztahuje se jen k výslechu těchto osob jako svědků před soudem, a že předpis § 152 tr. ř. nebrání tomu, by soud neprováděl o mimosoudních projevech osob, jež se zřekly podle § 152, čís. 1 tr. ř. svědectví, jinaké důkazy, zejména důkazy svědky, a nepřihlížel pak i k výsledkům těchto důkazů. Shledává-li zmateční stížnost — jež tvrdí, že strážmistr Š. neměl Františka a Annu M-ovi vůbec ve věci vyslýchat, protože věděl, že František M. jest zetěm a Anna M-ová dcerou obžalovaného, a protože manželé M-ovi se zdráhali vypovídati, a že neměl jim tvrditi, že musí vypovídati, — zmatek podle § 344, čís. 3 tr. ř. v tom, že četnické oznámení bylo v naznačené části za tohoto stavu věci přes ohrazení obhájcovo při hlavním přelíčení přečteno, přehlíží, že tento zmatek nepřichází v úvahu již proto, že oznámení sepsané četnictvem o výsledcích šetření není spisem o vyhledávacích nebo vyšetřovacích úkonech po rozumu § 344, čís. 3 tr. ř., o úkonech spadajících do oboru působnosti vyšetřujícího soudce, jež toto ustanovení zákona má jediné na mysli. Má-li však stížnost za to, že sborový soud porotní zatížil rozsudek zmatkem podle § 344 čís. 4 tr. ř., dav při hlavním přelíčení přečísti četnické oznámení též v oné části, jež obsahuje údaje o obsahu výpovědi manželů Františka a Anny M-ových, a vyslechnuv při hlavním přelíčení svědka Š-u též o tom, co mu řečení manželé ve věci sdělili, nelze jí rovněž přiznati oprávnění; neboť o porušení předpisu § 152 tr. ř., jež stížnost v tomto postupu sborového soudu porotního shledává, tu nešlo. V tomto směru stačí dodati ke svrchu uvedenému ustanovení § 152 tr. ř. plně odpovídajícímu odůvodnění usnesení sborového soudu porotního, že § 152 tr. ř., jehož porušení nebo zanedbání při hlavním přelíčení může tvořiti zmatek podle § 344 čís. 4 tr. ř., ohrožuje neplatností jen soudní výpověď svědka, jemuž příslušelo dobrodiní § 152 tr. ř. a jenž vypovídal, aniž se zřekl výslovně práva vzdáti se svědectví, a že v souzeném případě tento předpoklad zmatečnosti podle § 152 tr. ř. pokud se týče podle § 344, čís. 4 tr. ř. není dán.

Čís. 3569.

Obžalovanému, jehož zmateční stížnost obsahuje tvrzení nepravdivá a přímo vymyšlená, jest uložiti podle § 9 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 pokutu pro svévoli.

(Rozh. ze dne 29. srpna 1929, Zm II 344/28.)

Ne j v y š š í s o u d jako soud zrušovací usnesl se v trestní věci proti Janu K-ovi pro přečin úpadku z nedbalosti podle § 486 čís. 2 tr. zák.,

rozhoduje o zmateční stížnosti, takto: Obžalovanému se ukládá podle § 9 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 pokuta 200 Kč.

D ů v o d y:

Tvrzení ve zmateční stížnosti obžalovaného jsou nepravdivá a přímo vymyšlená. Zmateční stížnost jest proto považovati za svévolnou a podanou zřejmě jen k protahování věci. Bylo proto stěžovateli uložiti ve smyslu cit. ustanovení pokutu pro svévoli.

Čís. 3570.

Pro otázku kvalifikace zpronevěry jest rozhodnou cena předmětu a nikoliv výše zápůjčky, za niž byla svěřená věc dána do zástavy.

Předpoklad soudní bezúhonnosti a nepřipustnost jakéhokoli přihlížení k dotčenému rozsudku nastává jen zahlazením trestu (§§ 5, 6 zákona čís. 111/1928). Takové zahlazení jest cestou milosti možné (§ 12 zákona), nebylo však nařízeno rozhodnutím presidenta republiky ze dne 19. října 1928; jest proto i s hlediska § 2 zákona o podmíněném odsouzení přihlížeti k odsouzení amnestovanému podle onoho rozhodnutí.

Opravné podání vytýkající v části označené jako odvolání nesprávnost názoru, že podmíněné odsouzení je podle § 2 zák. čís. 562/1919 vyloučeno, ač odsouzený dostal všem podmínkám rozh. presidenta republiky z 19. října 1928, jest pokládati za zmateční stížnost (§ 281 čís. 11 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 30. srpna 1929, Zm I 235/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 22. listopadu 1928, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §§ 183, 184 tr. zák.

D ů v o d y:

Rozsudek soudu první stolice jest napaden jednak zmateční stížností ve výroku, že škoda zpronevěrou způsobená, přesněji, že cena zpronevěřených věcí činí více než 2.000 Kč, jednak zmateční stížností a odvoláním ve výroku, že se podmíněný odklad trestu nepovoluje. Stížnost uplatňuje v tom i onom směru důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 5 tr. ř. Onomu výroku vytýká rozpor se spisy, dovozujíc, že svědkyně P-ová sice potvrdila výši hodnoty zboží, které bylo stěžovateli zasláno, neudala však ani sama, v jaké výši trpí škodu, aniž byla výše skutečně způsobené škody bezpečně zjištěna. Hodnotu zpronevěry určuje prý částka, které je zapotřebí, aby poškozený nabyt zase svého majetku, a soud měl prý, jelikož byly P-ové vráceny zástavní listky, zjistiti peněz, který musila P-ová vynaložiti, by vyplatila své zboží, zastavené stěžovatelem, kterému bylo zboží svěřeno. Je zřejmo, že tyto vývody